

... tudjuk, hogy nincs bálvány a világon, és hogy Isten sincs más, csak egy. Mert ha vannak is úgynevezett istenek, akár az égben, akár a földön, mint ahogyan sok isten és sok úr van, nekünk mégis egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őérte, és egyetlen Urunk Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala.

Kedves Testvéreim! A teremtés hete kezdődik el ma. Mi keresztyének, ezen a héten, ebben az időszakban emlékezünk meg Isten teremtményeinek és alkotó munkájáról szerte a világon. A Heidelbergi Káté több tantételnél is megkérdezi: „mi hasznod van neked ebből?”. Miért jó nekünk megemlékeznünk az év bizonyos napjain történelmi eseményekről, miért jó, hogy vannak nemzeti ünnepeink, vagy olyan újkéntű ünnepeink, mint például a teremtés hete? A választ pedig a Szentírásban kell keresnünk. Az imádság előtt felolvasott hosszabb igeszakasz ezért olvastam fel. „hogyan Istenbe vessék bizalmukat, ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait” Mert hát az ember feledékeny lény.

Én magam is, ha bevásárolni indulok, mindig írok magamnak egy listát. Van persze úgy, hogy otthon hagyom. Ilyenkor megveszek mindent abból az apropóból, hogy „rajta volt a listámon”. Hazaérve pedig szembesülök vele, hogy az 5 felírt tárgy közül csupán kettőt vettem meg. Mert az emlékezetünk hajlamos bennünket félrevezetni. Igen, még akkor is, ha a bevásárlólistát fél órája írtuk. Ezért kell ismételnünk életünkben a legjelentősebb tapasztalatainkat, a fontos ismereteinket, nehogy azok feledésbe merüljenek. Nemzeti ünnepeink, keresztyén emléknapiaink, sőt még a sátoros ünnepek is azért jöttek létre, hogy emlékeztessenek bennünket, sőt gyermekeinket is Isten csodáira. A heidelbergi káté kérdésével vizsgáljuk hát meg e mostani ünnepünk tárgyát, a teremtés csodáját: „Mit használ nekünk, hogy tudjuk, Isten teremtette a világot?”

A kérdésre pedig a felolvasott alapige mentén három választ adjunk. Első válaszuk így hangzik:

1. Egyetlen Isten létezik, aki megteremtette és gondviselésével fenntartja ezt a világot. Ezért életünk Ura rajta kívül más nem lehet, senki másnak nincs hatalma felettünk.

Pál apostol azt írja a korintusi gyülekezetnek, hogy „sok isten és sok úr van”. Ez talán számunkra becsapós lehet. Mert ő az ókori világról, annak hitvilágáról beszél. Abban az időben ugyanis még a különböző népek saját népi istenekben hittek. Volt saját istene a zsidó nép szomszédainak is. Ma a világvallások korát éljük. Talán két kezünkön meg tudnánk számolni, hogy a világ népességének kétharmada milyen istenben hisz. A keresztyénség és az iszlám a világ lakóinak bő felét teszi ki.

Pál apostol idejében azonban talán két úgymond világvallást ismertek, a római és a görög hitvilágot. De ezek a vallások korántsem voltak egységesek. Ezért mondhatja Pál, hogy „sok isten és sok úr van”.

Fontos volt tudnunk mindezt ahhoz, hogy megértsük Pál gondolatmenetét. Ő egy olyan kultúrában nőtt fel, ahol minden ember hívő volt, a maga nemében. Nem ismerték még az „ateista” fogalmát. De nem ismerték az egyistenhitet sem igazán. Mert az akkori gondolkozásmódban könnyen belefért a tudat, hogy minden népnek saját élő istene lehet. Pál apostol ezzel a látásmóddal veszi fel a harcot. Mert a keresztyén gyülekezetben is voltak olyanok, akik úgy gondolták, az idegen istenek is élnek és léteznek. Főleg a görög származású frissen megtérőknek jelentett nagy nehézséget elhinniük, hogy csak egy Isten létezik. Sőt, még az is megzavarta őket, hogy az az egy Isten, akit Pál hirdetett nekik, három személyben jelentette ki magát az embereknek.

Azt gondolták ezek a frissen megtérők, hogy az idegen isteneknek áldozott hús szent és jelentőségteljes. Nem véletlen, hogy Pál óva intette az egész gyülekezetet attól, hogy bálványáldozati húst egyenek. Mert a tapasztaltak hiába tudták már, hogy a hús a kitalált istenektől nem változik át. A frissen megtértek számára ez botránkozást jelentett. Mert ők még félig-meddig hittek a pogány istenekben.

Ezért írta meg Pál a korinthusi gyülekezetnek, hogy „egyetlen Isten létezik”. Hogy senki se gondolja azt, hogy a Biblia Istene mellett még más pogány istenek is léteznek, csak esetleg kisebb az erejük. Nem, azok az istenek csak emberek tévelygései. Egyetlen Isten létezik csupán, aki megteremtette és gondviselésével fenntartja ezt a világot. Csak ő él.

Mit jelent az, hogy Isten él? Azt, hogy Isten valóságos Úr. Valódi hatalma van, amit mi el sem tudnánk képzelni. Holmi kitalált bálványok, vagy ember által alkotott istenségek a nyomába se érhetnek. Sőt, még az emberek hatalma is kizárólag az ő döntésétől függ. Egy népszerű filmsorozatban többször elhangzik a mondat, hogy „a hatalom ott van, ahol az emberek gondolják”. Mit tartunk mi az életünkben meghatározó hatalomnak? Talán az országunk vezetését, vagy idegen kormányokat? Mert hát a tavasszal megtapasztaltuk, milyen, ha megtiltják nekünk a templombajarást. Sőt, az életünk alapvető közösségi tevékenységeitől is megfosztott a kormány. Persze érthető, jó okkal tette ezt. Most szembesülünk vele, amikor az egekbe szökik lassan az esetszám.

Igen, a kormány kezében hatalom van. De ezt a hatalmat a néptől kapja. Mert ha az emberek nem engedelmessé válnának a vezetőknek, anarchia törne ki. Közös érdekünk, hogy legyenek vezetőink. Talán rajtam, és még néhány fiatal társamon kívül az itt ülők mind emlékezhettek a kommunizmus hatalmára. Szoktuk is humorosan emlegetni, hogy Kádár

János volt a rendszergazda. Mert az ő, és hivatalnokai kezében élet és halál hatalma volt. Honnan származott ez a hatalma? Lényegében, a gyakorlatban a kommunizmus hatalma is kiskatonák millióitól származott. Egy ideológia kovácsolta össze ezt a nagy hatalmat. Mégis, ahogyan azóta megtudhattuk, egy hatalom sem tarthat örökké, aminek forrása emberektől származik. Mert az emberi hatalom is valahonnan mástól származik.

De van egy hatalom, aminek forrását nem ismerjük. A Seregek Urának honnan származik a hatalma? Helytelen kérdést tettem fel, mert Isten maga a hatalom. Onnan tudhatjuk ezt, hogy ő teremtette meg ezt a világot. Az ő tulajdona minden mennyen és földön. A Seregek Urának kezében vagyunk mi magunk is. Lehetnek, ahogyan Pál fogalmaz, istenek és urak a földön. De hatalmukat kizárólag Istentől kapják. Amikor ő megelégedi, bármikor elveheti.

Mit használ nekünk még, hogy tudjuk, Isten a teremtőnk?

2. Mivel Isten alkotott bennünket, ő célt adott életünknek: az ő dicsőítését.

Egyedül Isten kezében van valódi hatalom. Ezért mondjuk róla, hogy ő Úr. A földkerekség és minden más az ő tulajdona, hiszen ő alkotta. Mindehhez a Szentírás pedig hozzáteszi: semmi sem céltalan Isten kezében. Mert az ő dicsősége a célja mindennek, amit alkotott. Ez az a pont, amitől tovább nem mehetünk. Igen, az Isten dicsősége mindennek végcélja. Milyen nagyszerű Istenünk van! Ő nem olyan, mint a földi hatalmak, akik önzően maguknak gyűjtenek. Mert lényegében az emberek hatalma azok kezében van, akik a világ leggazdagabbjai. Már elteltek azok az idők, amikor a leggazdagabbak a királyok és az elnökök voltak. Sőt, akinek a világon a legtöbb hatalom jutott, általában egy céllal dolgozik: hogy még többje legyen. Mert az ember számára sosem elég.

Ezért nagyszerű a mi Urunk, aki nem magának gyűjt. Hiszen ő tökéletes és teljes, nincs ami hiányozna gyűjteményéből. Sőt, olyan hatalmas, hogy erejéből minket is megajándékozott. Mert a legnagyobb cél, amit ember ki sem találhatna, az Isten dicsősége. Ez egyszerre magasztos és csodálatos cél, egyszerre pedig igazságos és hasznos is. Mert az Isten szeretet. Bármilyen különös is, ő a mi boldogságunkkal növeli dicsőségét. Tudta jól, hogy az ember cél nélkül elvész.

Sajnálattal tapasztalhatjuk azokat a hitetlen életeteket, akik elvesztették céljukat. Talán még fiatal korában mindenkinek van célja: pénzt keresni, előre jutni, diplomát szerezni. Esetleg még ha ezek meg is vannak már, a család lehet célunk, hogy továbbadjuk azt, ami a miénk. De fájdalmas tapasztalat, amikor az ember elveszti minden célját. A drogmisszióban dolgozók tapasztalatai, hogy amikor valaki rászokik egy típusú szerre, egyetlen célt nyer az

élete: még több drogot szerezni. Súlyos teher a családjának az ilyen ember, hiszen mindent és mindenkit meglöpi, miközben a drog miatt az értelmét is elveszti.

Hány és hány magányos embert látni, akik család és gyermekek nélkül, mindenkitől elhagyatva élik mindennapjaikat. Talán az élet hozta így, talán nem is akarták másképp. A halál közeledtével azonban mindenki felteszi a kérdést magának: mit értem el az életben? Dolgozó keresztyén emberektől is többször hallottam már a kérdést, hogy „miért járok munkába?” Pénzt keresek, amit aztán elköltök. Mintha egy örökkévaló ördögi körben élne az ember, bármilyen cél nélkül.

Pedig Isten nem ezért teremtett bennünket. Ő azért alkotott, hogy boldogok legyünk. Célt adott az életünknek, ehhez pedig tehetséget, szorgalmat, erőt adott saját hatalmából. Mert életünk nem öncélú adomány, hanem fontos célt szolgál. Pál így fogalmazza meg ezt: „őerte”, azaz „Istenért” élünk.

Feltehetnénk a kérdést, hogy mégis mit jelent ez? Mit jelent Isten dicsőségére élni? Hát pont ezért olvasom én a Bibliát. Mert a Szentírásból tudhatjuk meg ezt. A legcsodálatosabb pedig ebben az, hogy mindenkinek a saját életére nézve ad az Úr útmutatást ígéjében. Igen, a Bibliát valamikor leírták egyesek, akik egészen másképp gondolkoztak nálunk. Mégis, biztos vagyok, hogy a Szentírás mindannyiunknak személyre szabott üzenetet rejt. Már ha olvassuk.

Harmadszorra: mit használ nekünk, hogy tudjuk, Isten alkotott minket?

3. Hogy tudatában legyünk annak, hogy az ő általa teremtett világban élünk. A feladatunk gondozni és óvni ezt. Bűnbeesésünk után azonban Krisztus kegyelmére szorulunk, ahogyan az egész teremtett világ is Krisztusra, szabadulásra vágyódik.

Isten tehát célt adott az életünknek. De nem csak nekünk ad célt, hanem minden teremtményének is egyaránt. A feladatunk pedig az, hogy gondozzuk ezt a világot. Úgy kell ezt tennünk, hogy minden teremtmény boldogulhasson. Mert hogyan szolgálhatná Isten dicsőségét az, hogy a földet kizsákmányolja az ember? Hogyan szolgálhatnánk úgy Isten dicsőségét, hogy a saját környezetünket szennyezzük mértéktelenségünkkel és kényelmünkkel?

Vakoknak kell lennünk ahhoz, hogy ne vegyük észre az ember hatását a környezetre. De nem akarok most „ökoteológiát” művelni, egyébként is igen távol állna ez tőlem. Csak jó, ha tudatában vagyunk annak, hogy az emberiség tevékenysége a földünket pusztulásra ítéli. Egyikőnknek sincs igazán hatalma arra, hogy ezen változtasson. Persze mindannyiunk tehet valami keveset a környezetéért, de ez az egész világra nem sok hatással van.

Van valami mégis, amit ebből a tapasztalatból a saját életünkre nézve is megfogadhatunk. Hogy az embernek, sőt az egész világnak szüksége van Jézusra. Most biztosan értetlenül kérdeznétek, hogy értem ezt.

Megmagyarázom. Pál apostol szavaiból kitűnik, hogy az Atya és a Fiú között különbséget tesz. Eddig az Atyáról beszéltem, akitől származik a világ. De Pál hozzáteszi, hogy „és egyetlen Urunk Jézus Krisztus, aki által van a mindenség”. Az Atya tehát az, akitől származik a világ, a Fiú pedig az, aki által létezik. Mert a forrás az Atya Isten. De hatalmát Jézusnak adta, miután feltámadt a halálból. Ezt jelenti, hogy Jézus az „Atya jobbán ül”. Jézus Krisztus neve pedig a megváltásunkat jelenti. Igen, a hatalom egyenlő a megváltással.

Onnan indultunk, hogy a világot az ember kizsákmányolja. Tapasztaljuk talán már saját bőrünkön is, hogy az ember a földre igen rossz hatással van. De azt hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy mi magunk is szenvedünk saját természetunktől. Napról napra vétkezünk, úgy, hogy tudatában sem vagyunk. Hány és hány vétket okoz a szégyenünk. Hányszor hazudtunk már, vagy terjesztettünk másokról pletykákat azért, hogy mi magunk jobb színben tűnjünk fel. Sőt, talán olykor még saját környezetünket is azért szépítjük, hogy a szomszédaink irigységét elnyerhessük. Mindeközben pedig keresztyénnek nevezzük magunkat, mentgetjük és áztatjuk magunkat, hogy nem rajtunk múlik.

Hát ugyanilyen alapos indokokkal zsákmányolja ki az ember a földet. Egyik nép a másik felé akar emelkedni. A gazdaság fellendítése egyet jelent az erdőirtással, a természetes környezetünk károsításával. A föld szenved, ez pedig számunkra hatalmas jelként kell, hogy világítson előttünk: szükségünk van a Megváltóra! Isten kegyelmére, a tőle kapott célra, szükségünk van az Isten dicsőségére, mert igen messzire kerültünk tőle. Csak és kizárólag általa élhetünk boldogságban, benne fejlődhetünk. Akár hányszor emlékezünk meg a teremtés hetében a Teremtő Istenre, mindig mutasson utat nekünk környezetünk rohamos pusztulása. Mert ennél érthetőbb jelre nincs szükségünk ahhoz, hogy felismerjük: mi emberek, Isten kegyelmére szorulunk!

Összefoglalás

A teremtés hetének kezdetén feltettük magunknak a kérdést: Mit használ nekünk a tudat, hogy Isten teremtett bennünket és a földkerekséget?

A kérdésre pedig három választ adtunk:

1. Azt, hogy tudjuk, egyetlen Isten létezik, aki megteremtette és gondviselésével fenntartja ezt a világot. Ezért életünk Ura rajta kívül más nem lehet.

Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség

Dátum: 2020.09.27.

Textus: 1Kor 8,4-6

Lekció: Zsolt 78,1-7; Zsid 11,1-3.

Teremtés hete

2. Másodszor azt, hogy tudjuk, Isten alkotott bennünket, így ő adott célt életünknek: az ő dicsőítését.

3. Harmadszor pedig megjegyeztük, hogy Krisztus kegyelmére szorulunk, ahogyan az egész teremtett világ is. Egyedül tőle várjuk boldogulásunkat és életünk áldását!

Az Úré legyen minden dicsőség most és mindörökké! Ámen.

Kádár Tamás György